

Arrest

nr. 233 226 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 februari 2020 houdende een teruggedrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2020 heeft verzoekster zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Jerevan (Armenië).

Verzoekster was gekend bij de Belgische autoriteiten daar zij op 17 maart 2011 onder escorte werd overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten in het kader van de Dublin-II-Verordening.

Op 23 februari 2020 is verzoekster gehoord.

Op 23 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor haar voorgenomen verblijf beschikt betrokkene over 650 euro. Dit is onvoldoende voor een verblijf waarvan de duur niet is gekend wegens het ontbreken van een terugkeerticket. Bovendien moet betrokkene met dit bedrag ook nog een terugkeerticket bekostigen. Verder is zij niet in het bezit van een geldige tenlasteneming.”

Een repatriëringsdatum is vastgesteld op 7 maart 2020.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij, te meer nu een repatriëringsdatum is vastgesteld op 7 maart 2020.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat haar geen verwijderingsmaatregel mag worden afgegeven zonder rekening te houden met haar gezinsleven en haar individuele situatie. Met name beschikt zij over een Hongaars verblijfsrecht, dewelke ook aan de verwerende partij werd ter kennis gebracht. Zij meent dat zij daarom niet hoefde aan te tonen over voldoende middelen van bestaan te beschikken. Verzoekster komt voor een familiebezoek bij haar zoon en schoondochter die legaal in België verblijven. Zij beschikken ook over voldoende bestaansmiddelen. Dat verzoekster slechts over 650 euro beschikte is niet dienstig vermits zij bij haar zoon logeert en over een verblijfskaart voor Hongarije beschikt.

2.3.2.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

In de mate de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een

derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. De opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”, is bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoekster benadrukt dat zij over een Hongaarse verblijfskaart beschikt, toont zij evenwel niet aan dat zij als Armeense burger aanspraak kan maken op het vrije verkeer van personen. Verzoekster is een derdelander en toont niet aan de over de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te beschikken. Als derdelander dient zij over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van haar voorgenomen verblijf te beschikken. Waar verzoekster erop wijst dat zij op familiebezoek komt doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de duur van haar voorgenomen verblijf niet is aangetoond. Verzoekster betwist overigens niet dat zij niet beschikt over een terugkeerticket. Waar verzoekster stelt en aantoonst dat haar zoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doet zij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat zij niet over een geldige tenlasteneming beschikt. Verzoekster weerlegt aldus de motivering in de bestreden beslissing niet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan voor de duur van haar verblijf heeft aangetoond. *Prima facie* wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een geldig paspoort haar niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, moet kunnen aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de periode van haar verblijf.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN